

Wat doet dat hier?

Stichting Cultuur in Wageningen, 2020. Beeldbeschrijvingen Laurens van der Zee

Windkracht – Ubbo Scheffer

Matrozen, roeiers, schippers en piraten weten het, zij zijn weer thuis: bij de haven van Wageningen hoort dit beeld, het staat er zo vast als een huis. ‘Windkracht’ is de naam, Ubbo Scheffer heeft het eind jaren ’70 gemaakt. Hij woonde aan de Generaal Foulkesweg, bovenaan. Eerst stond het aan de Costerweg en nu al lang weer hier, aan de haven, bij het bankje waar al zoveel is afgesproken, begonnen of uitgemaakt. Tja, liefdes verwelken, schepen vergaan, maar onze Windkracht blijft eeuwig bestaan. Doet het je wat?

Hestia – Wijnand Steemers, René van Corven

Zomaar een tuinpoort aan het Bowlespark, een deur tussen de wereld en het huis, het domein van Hestia, Griekse godin van de huiselijke haard. Hoe vaak loop je niet langs een kunstwerk zonder het op te merken? Want een kunstwerk is het, de tekst van Wijnand Steemers en de vormgeving in staal door René van Corven. Het is een uitgewogen mijmering over ‘de lichtkring van onze huiselijke haard’, wanneer de poort de wereld heeft buitengesloten, zoals bloemen zich sluiten in de schemering. Makkelijk is het nu ook weer niet, en dat mag. Want wat staat er bijvoorbeeld? ‘it stillere harten hun kleuren fluist’. De buitenste letters zijn afgesneden. Goed gedaan, Van Corven! Overigens, mooie naam voor een meisje, maar wel wat rolbevestigend misschien. Op de kaart vind je Hestia vooral in gemeentes met veel e’s in hun naam: Ede, Epe, Deventer, Emmen. Compensatie? Wat doet dit jou allemaal?

Land Art – Pieter Blaauboer

Ai, hier gaat iets helemaal mis. Universiteit, let op je spullen! Je landschapskunst van Blaauboer op de Dreijen gaat naar de ratsmodee als je niet heel snel ingrijpt. Nota bene werk van een beroemde professor, even beroemd als kunstenaar en ook nog eens schrijver van het Standaardwerk “Omgevingskunst”. Jullie kunstbezit, dus verantwoordelijkheid, staat op de pagina’s 104 tot 107. Toegegeven, vergankelijk materiaal is niet makkelijk te behouden. Maar die paar palen zijn toch gewoon te vervangen? De rest, superstrakke wigvormige stenen heuvels op en in het trottoir, puntgaaf zijn ze. Die palen horen er gewoon bij mensen, de prof zegt het zelf, al is het in een taal waar ik een beetje moe van word: “Het extra spanningsveld dat wordt opgeroepen door het acht meter hoge hardhouten palenspel dat visueel de strenge gelaagdheid van het gebouw doorsnijdt en het steenreliëf met de gevelstructuur van het Transitorium verweeft”. Wat doet dat palenspel jou en wat zou je tegen de universiteit willen zeggen?

De dans van de spijspotten – Bas Maters

Misschien missen we die wel het meest in de stad, de zeven enorme potten van bronskleurig aluminium bij het voormalige bestuursgebouw aan de Costerweg. Ze zijn weg, meegenomen door de universiteit naar de campus, waar ze nu naast het nieuwe optrekje van het bestuur staan, het Atlasgebouw. Hadden we er met z’n allen werk van moeten maken? Je gunt die studenten en andere geleerden toch ook wel mooie kunst? Twee meter hoog, gericht naar de hele wereld, voedsel in

overvloed voor die wereld als het aan de universiteit ligt, dat is de boodschap. Bas Maters, eerst student en later docent aan de Arnhemse kunstacademie, was een ruige gast van de goeie soort. Voor niemand bang en vol ideeën, een en al inspiratie voor zijn studenten Monumentale Kunst. Zijn overlijden in 2006 was een enorme schok. Maar hier en daar in het land kun je nog steeds niet om hem heen. Wat doen ze met jou, die potten?

Aardstructuur – Piet Slegers

Vastigheid nodig? Iets wat blijft? Leg dan je hand op die rode lavasteen, die reuzenschepping van Piet Slegers, aan de oever van het water langs de Nijenoordallee, bij de wijk Noordwest. Onverzettelijk staat het daar en het is altijd mooi, zomer en winter, zelfs in deze Coronatijd. Piet Slegers (1923 – 2016) was een kei in alles: brons, steen, staal, en inrichting van het landschap. Hij studeerde aan de kunstacademie in Arnhem en woonde en werkte in Velp. Zijn Aardstructuur maakte hij in 1967, het werd in Wageningen bij een universiteitsgebouw geplaatst in 1970, daarna opgeslagen, en gelukkig in 2001 aan dit water gezet. Gelukkig, want vastigheid willen we allemaal. Of niet? 'Ik heb hier getracht het tijdloze te benaderen', zei de kunstenaar over dit beeld. Gelukt, vindt u?

Beweging in de ruimte II – Piet Killaars

Hoe het heel blijft is niet te begrijpen, bij Koningsdag en op 5 mei zit jong en oud tot aan de bovenste tree. We hebben het hier over de Omgevallen Boekenkast in het gazon tussen Junushoff en Hof van Wageningen. Het is een van de bekendste afspreekpunten bij grote evenementen. Dan bekt die naam wat beter dan 'Ik zie je bij Beweging in de ruimte nummer twee'. Al sinds 1972 staat dit betonnen gevaarte daar. Knalwit, dus prooi voor de spuitbus, laatst stonden er levensgroot de cijfers van 1 tot 20 op. En kennelijk zien die mensen het ook als hun taak om stenen uit de vloer te peuteren. We hebben het aan de Gemeente gemeld dus na verloop van tijd zou dat goed kunnen komen. Piet Killaars (1922 – 2015) woonde en werkte in Maastricht. Hij was geridderd, ereburger en kunstdocent. Hij werkte in beton, steen en staal en was gefascineerd door evenwicht. Onder meer in Heerlen, Zwijndrecht en Maastricht staan beelden die elk moment kunnen omvallen. Hij exposeerde op vroege edities van Beelden op de Berg, 1976 en 1979. Zit of schrijf jij wel eens op een Killaars? En wat doet je dat?